

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/68/2024
Identifikačné číslo spisu:	8121201425
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8121201425.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. Č., narodeného XX. N. XXXX, R. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Dášou Komkovou, Prešov, Hlavná 27, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, za účasti intervenienta na strane žalovanej súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu, Nitra, Kmeťkova 30, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Treščákom, ml., Košice, Štúrova 17, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C/10/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 06. februára 2024 sp. zn. 3Co/36/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. októbra 2022, č. k. 13C/10/2021 - 112 I. žalobu zamietol, II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a III. intervenientovi na strane žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 11, § 13 ods. 1, § 16 a § 417 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZZŠ“) a vecne tým, že žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur a majetkovej škody vo výške 959,41 eur z titulu tvrdenej zodpovednosti štátu za údajný nesprávny úradný postup, resp. nečinnosť súdneho exekútora a to že najneskôr počnúc dňom 01. júna 2010 bol súdny exekútor povinný postupovať v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Súdny exekútor podľa žalobcu nepostupoval v zmysle uvedeného ustanovenia a nepredložil exekučný spis žalobcu exekučnému súdu za účelom rozhodnutia o zastavení exekúcie, čím nesprávnym úradným postupom žalobcovi spôsobil ujmu a zasiahol do jeho osobnostných práv. Žalobca tvrdil, že proti nemu bolo nezákonne vedené exekučné konanie na základe poverenia z 12. júna 2008 vydaného Okresným súdom Prešov a na základe predmetného poverenia mu bola nezákonne zrazená aj suma vo výške 959,41 eura a 268,99 eura,

pričom exekúcia bola zastavená až 27. júna 2019 uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/1528/2008. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že na exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu bolo pod sp. zn. EX 2010/2008 vedené exekučné konanie vo veci oprávneného MONEY PLUS, a. s., proti žalobcovi ako povinnému, o vymoženie pohľadávky vo výške 617,41 eura s prísl. Exekučným titulom v predmetnej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. i586.9264 zo 4. marca 2008 vydaný Stálym rozhodcovským súdom IUDEX, pričom 20. januára 2009 uhradil povinný na účet súdneho exekútora sumu 150 eur a následne 37 ďalších platieb, všetky spolu v sume 1.340 eur s tým, že poslednú platbu vykonal 27. marca 2018. Dňa 14. júna 2018 bolo exekučnému súdu doručené podanie žalobcu ako povinného označené ako podnet na zastavenie exekúcie a exekúcia bola zastavená až 27. júna 2019 uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 2Er/1528/2008.

1.2. Vo vzťahu k prvému uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že tento žalobca právne odôvodnil poukazom na ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že ustanovenia o ochrane osobnosti zodpovednosť a pasívnu vecnú legitimáciu koncipujú rozdielne v porovnaní s náhradou škody a že táto zodpovednosť je daná výlučne subjektu, ktorý neoprávnený zásah údajne spôsobil a preto štát za žalobcom uplatnené nároky nezodpovedá. Uviedol, že ak by aj napriek nejasnej právnej kvalifikácii žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy posudzoval podľa podmienok ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., tak ani v tomto prípade by tento nárok nebol dôvodný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že štát za takto uplatnený nárok nezodpovedá, keďže ani žalobca, ani súd procesným postupom nezistil, že by bolo v zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoZZŠ, príslušným orgánom konštatované porušenie práva zo strany súdneho exekútora. V nadväznosti na to poukázal aj na ust. § 17 ods. 2 Zákona o zodpovednosti štátu za škodu a uviedol, že takto uplatnená žaloba voči štátu za nesprávny úradný postup súdneho exekútora nie je dôvodná.

1.3. Vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody spôsobenej nesprávnym postupom (nečinnosťou) súdneho exekútora, súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo zistené splnenie podmienok stanovených zákonom č. 514/2003 Z. z., ktoré sú predpokladom pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci. Konštatoval, že nebola zistená existencia prvého predpokladu a to údajného nesprávneho postupu súdneho exekútora, pričom s poukazom na ust. § 9 ods. 2 ZoZZŠ dospel k záveru, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho okrem iného aj v nečinnosti pri výkone verejnej moci je možné vychádzať len z výsledkov taxatívne uvedených v zákone. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že žalobca svoje tvrdenie o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora oprel len o skutočnosť, že exekúcia bola až 27. júna 2019 vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Súd prvej inštancie poukázal aj na tvrdenia intervenienta, že žalobca, ako povinný, nepodal proti exekúcii námietky, dlh dobrovoľne splácal a počas 9 rokov nepodal súdnemu exekútorovi podnet na zastavenie exekúcie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani naplnenie druhého predpokladu a to vznik konkrétnej majetkovej škody a jej výšky a v tejto súvislosti ani vznik nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k vzniku majetkovej škody uviedol, že vymožená suma bola použitá na úhradu jeho existujúceho záväzku, pričom zdôraznil, že prípadné premlčanie nespôsobuje zánik dlhu a že prijaté premlčaného dlhu nezakladá bezdôvodné obohatenie a že nárok oprávneného bol uplatnený v rozhodcovskom konaní pred uplynutím premlčacej doby. Zároveň uviedol, že žalobca údajnú nemajetkovú ujmu bližšie nešpecifikoval, ale najmä nijako nepreukázal, že by mu nejaká ujma v ním tvrdených okolnostiach tohto sporu vôbec vznikla. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnom konaní nebolo zjavne preukázané ani naplnenie tretieho predpokladu a to existencia priamej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a tvrdenou ujmu. Vo vzťahu k nepreukázaniu príčinnej súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo zrejmé, že by k zmenšeniu majetku došlo v dôsledku údajného nesprávneho postupu a nie v dôsledku iných príčin spočívajúcimi napr. v nepodaní námietok a pod. V tomto kontexte súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobca sám porušil svoju prevenčnú povinnosť a sám sa pripravil o možnosť zabrániť vytýkanému následku. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 06. februára 2024 sp. zn. 3Co/36/2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výrokoch o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo

preukázané, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody; žalobca nepreukázal, že by v priamej príčinnej súvislosti s akýmkoľvek konaním alebo nekonaním v uvedenej exekučnej veci orgánom verejnej moci vznikol nárok na požadovanú náhradu majetkovej a nemajetkovej škody. Odvolací súd v tomto smere v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej orgánom verejnej moci, keď pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. musí žalobca preukázať splnenie troch vyššie uvedených podmienok, pričom tieto podmienky musia byť v súdnom konaní náležite preukázané, nakoľko len pravdepodobný záver o ich splnení, resp. splnení len niektorej z nich, nepostačuje. Zároveň tieto podmienky musia byť naplnené kumulatívne, čo značí, že ak absentuje splnenie čo i len jednej z nich, bez ohľadu na to, že sú splnené ostatné podmienky, nároku na náhradu škody nemožno vyhovieť. Ďalej uviedol, že v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca povinný preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, t. j. nesie dôkazné bremeno. pričom samotné poukazovanie žalobcom na všeobecnú judikatúru ESLP a Ústavného súdu SR na preukázanie vzniku škody a nemajetkovej ujmy nepostačuje. Mal za to, že vzhľadom na požiadavku kumulatívneho naplnenia podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobnú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné v každom súdnom konaní preukázať jej vznik, výšku, a to v priamej príčinnej súvislosti s konkrétnym úradným postupom a u konkrétnej osoby poškodeného. Odvolací súd konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo nijako preukázané tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní prebiehajúcim pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie hneď prvej podmienky a to existencie nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora. Uviedol, že súdny exekútor bol povinný predložiť exekučný spis žalobcu za účelom zastavenia veci exekučnému súdu, keďže ako orgán verejnej moci si mal byť vedomý, že exekučný titul je nezákonný a exekúcia je neprípustná. Vychádzajúc z § 9 ods. 4 ZoZZŠ, pre posúdenie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon možno vychádzať len z výsledkov taxatívne vymedzených v tomto ustanovení. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že v predmetnom konaní takýto výsledok požadovaný § 9 ods. 4 ZoZZŠ absentuje. V súvislosti s tým odvolací súd poukázal na opísaný priebeh exekučného konania, nakoľko mal za to, že žalobca od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nevyužil možnosti obrany proti tejto exekúcii a nepodal v zákonnej lehote námietky voči exekúcii. Žalobca svoje tvrdenie o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora založil na tom, že exekúcia bola neskôr vyhlásená za neprípustnú, a že súdny exekútor bol ako orgán verejnej moci povinný postupovať v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku a súdny exekútor si musel byť vedomý neprípustnosti vedenia exekúcie, a to v dôsledku nezákonného exekučného titulu. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že súdny exekútor postupoval v súlade so zákonom platným v čase vykonávania exekúcie, nakoľko predmetné ustanovenie bolo do exekučného poriadku zaradené až novelou v roku 2010 a teda súdny exekútor pri vykonávaní exekúcie postupoval v súlade so zákonom a podľa platného Exekučného poriadku, keď po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo žalobcovi doručené 12. augusta 2008, proti ktorému žalobca aj napriek zákonnému poučení nepodal námietky. Zároveň žalobca v podanom odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko mal za to, že k zásahu do jeho osobnostných práv nedošlo nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, keďže k vydaniu nezákonného rozhodnutia - poverenia na vykonávanie exekúcie došlo najmä nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. V tomto smere odvolací súd odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/24/2023, ktorým odvolací potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, kde sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla nesprávnym postupom Okresného súdu Prešov v predmetnej exekučnej veci. Tu odvolací súd dospel k záveru, že skutočnosť, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie ešte nemožno považovať za ústave relevantný zásah do podstaty základného práva na spravodlivý proces, keďže sa jedná o začiatkové štádium exekučného konania, keďže súd predbežne zisťuje či existuje spôsobilý predbežný exekučný titul. Zdôraznil, že dôkazom toho, že nejde o nesprávny postup všeobecného súdu je aj skutočnosť, že povinný má k dispozícii prostriedky obrany voči exekúcii, ktoré spočívajú aj v možnosti podania námietok proti exekúcii hneď potom, čo mu je doručené upovedomenie o začatí exekúcie.

2.3. Odvolací súd pre správnosť napadnutého rozhodnutia konštatoval, že súdny exekútor, tak ako to vyplývaj aj z ustálenej rozhodovacej praxe súdnych autorít „vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej moci) sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho činnosť treba v zmysle uvedeného hľadiť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej moci) v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/199/2009). Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa na výkon činnosti súdneho exekútora hľadí ako na výkon činnosti orgánu verejnej moci a teda správnosť, resp. nesprávnosť jeho úradného postupu je posudzovaná podľa noriem zákona č. 514/2003 Z. z.

2.4. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu majetkovej škody vo výške 959,41 eura, odvolací súd uviedol, že nevzhliadol naplnenie ani tohto predpokladu. Žalobca namietal, že exekúcia bola vykonávaná na základe neplatného a nevykonateľného rozhodcovského rozsudku, ktorý nemal žiadne právne účinky a žalobca platil peniaze pod nátlakom exekútora, čo malo za následok vznik škody v žalovanej sume. Uviedol, že v dôsledku zániku oprávneného v prospech ktorého bola exekúcia vykonávaná bol oprávnený uplatniť si nárok na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu. Odvolací súd v tomto smere poukázal na to, že žalobca s oprávneným tak ako to bolo preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie uzatvoril spotrebiteľské zmluvy, na základe ktorých došlo k poskytnutiu peňažných prostriedkov. Nakoľko žalobca riadne nesplnil povinnosti so splácaním svojho záväzku, oprávnený využil svoje právo a pristúpil k následnému vymoženiu finančných prostriedkov zákonnou formou a to prostredníctvom návrhu na začatie exekučného konania. Vymožená suma bola použitá na úhradu existujúceho záväzku, pričom skutočnosť, že žalobca riadne uhrádzal tento záväzok mala za následok, že súdny exekútor nepristúpil k inému spôsobu vedenia exekúcie. Odvolací súd v tomto smere pripomenul, že majetkovou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetku poškodeného, pričom ako súd prvej inštancie správne konštatoval, v tomto prípade k naplneniu tejto podmienky nedošlo. Odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu a že by v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikol nárok na požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal v konaní pred súdom prvej inštancie, že by v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, ktorá by mala za následok okolnosti, tak ako ich opisoval žalobca, keď žalobca nepreukázal, že by došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora k vzniku jednak žalobcových zdravotných problémov, ani problémov v osobnom živote K tvrdeniam žalobcu, že v dôsledku nezákonne vedenej exekúcie bol nútený odísť do zahraničia a pracovať tam, odvolací súd uviedol, že tieto tvrdenia nijako bližšie nešpecifikoval a nepredložil žiaden relevantný dôkaz, že postupom súdneho exekútora malo dôjsť k zhoršeniu jeho rodinných, či partnerských vzťahov. Odvolací súd uzavrel, že žalobca v danom prípade nepreukázal, že by vedenie exekučného konania a postup súdneho exekútora predstavoval taký zásah do jeho osobného a pracovného života, ktorý by odôvodnil priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. K výroku o náhrade trov konania odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa síce zaoberal možnosťou potreby aplikácie § 257 CSP, avšak dospel k záveru, že tento nie je možné v danom prípade aplikovať. Odvolací súd preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok vo výroku, ktorým súd priznal žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Mal za to, že odvolací súd arbitrárne a bez náležitého odôvodnenia si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a nezodpovedal na základné otázky dôležité pre rozhodnutie nastolené dovolateľom v odvolacom konaní. Poukázal na skutočnosť, že v odvolaní uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora došlo nerešpektovaním Ústavy SR a Smernice Rady o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a vyššie uvedeného princípu ochrany spotrebiteľa, ktoré majú prednosť pred zákonmi SR a nezabránenie vykonávaniu protizákonnej exekúcie, čo však súd prvej

inštalácie v rozhodnutí vôbec nespomenul a ani sa tým nezaoberal a odvolací súd v bode 34. uviedol, že vzhľadom na charakter a druh predmetného konania nie je možné tieto predpisy aplikovať na posudzovanie splnenia podmienok pre vznik škody spôsobenej orgánmi verejnej moci v súvislosti s výkonom verejnej moci. Za arbitrárne považoval aj konštatovanie odvolacieho súdu v bode 24. rozhodnutia, že odvolací súd mal za to, že odvolacia námietka, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci naplnená nebola, pričom sa absolútne nezaoberal odvolacou námietkou odvolateľa, že súd prvej inštalácie vec nesprávne právne posúdil, že žalobca netvrdil, nepreukázal a ani zákonom stanoveným postupom nezistil, že by bolo v zmysle § 9 ods. 2 ZoZZŠ príslušným orgánom konštatované porušenie práva zo strany súdneho exekútora tvrdené žalobcom, nakoľko ustanovenie § 9 ods. 2 ZoZZŠ sa týka výlučne náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu. Za arbitrárne považoval poukazovanie oboch súdov na skutočnosť, že nepodal v zákonnej lehote námietky voči exekúcii, aj keď dovolateľ irelevantnosť podania námietok proti exekúcii súdnemu exekútorovi tvrdil už vo svojom vyjadrení z 12. mája 2022 s poukazom na rozsudok Súdneho dvora z 26. októbra 2006 vo veci C-168/05. Zastával názor, že odvolací súd nesprávnym právnym posúdením dospel k nesprávnemu právnemu názoru, keď vyslovil, že dovolateľ nemá nárok na náhradu škody ani na sumu nad rámec istiny, keď oprávnený je vymazaný z obchodného registra. Dovolateľ poukázal aj na neodôvodnenie otázky pri nemajetkovej ujme žalobcu, ktorý preukázal, že jeho životná úroveň a kvalita života protizákonnou exekúciou bola porušená s poukazom na zásah do osobnostných práv žalobcu. Dovolateľ považoval rozhodnutia súdov nižších inštalácií, že v konaní nebola preukázaná žiadna nemajetková ujma, ktorú by bolo potrebné vyčísliť v peniazoch za arbitrárne a svojvoľné. Uviedol, že predložil súdu návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom odvolací súd krátkym zdôvodnením uviedol, že súdnemu dvoru EÚ neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ. Bol názoru, že súdy musia odôvodniť, prečo odmietli položiť prejudiciálnu otázku, keď dovolateľ sa domáhal výkladu úniijného práva v prejudiciálnych otázkach z pohľadu poškodeného spotrebiteľa domáhajúceho sa svojho práva na súde. Navrhol, aby dovolací súd predložil na Súdny dvor EÚ prejudiciálne otázky: 1/ či zásada efektívnosti čl. 47 Charty základných práv EÚ obsiahnutá najmä v garancii rovnosti zbraní, čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa má vykladať tak, že tieto práva poškodeného spotrebiteľa sú porušené ustanovením § 82 CSP o prístupní intervenienta na stranu štátu vystupujúceho v úlohe protistrany proti žalobcovi a občanom SR - poškodeným spotrebiteľom, ktorí sa domáhajú svojho práva na náhradu škody a nemajetkovej ujmy pre dlhoročné protizákonne vedené exekúcie, ktoré sú v rozpore so Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v úverových zmluvách, ak keď žalobca žaloval iba štát a žalobcovi nie je jasné z akého dôvodu by mal platiť trovy konania dvom subjektom, ak žaloba smerovala iba proti štátu a či nie je nutné aplikovať § 257 CSP o nepriznaní trov konania intervenientovi aj žalovanému, keď bolo preukázané niekoľkonásobné porušenie zákonov SR a medzinárodne ratifikovaných zmlúv a aktov EÚ a EHS súvisiacich s ochranou spotrebiteľov orgánom verejnej moci - súdnym exekútorom, ale aj zástupcom štátu, keď navyše zákonná povinnosť ukladala žalovanej povinnosť vykonať dohľad nad činnosťou súdneho exekútora už pri predbežnom prerokovaní nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, 2/ či sa má zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou Rady 93/13/EHS s čl. 38 Charty základných práv EÚ, s čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že súdny exekútor ako orgán štátnej moci je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie od oprávneného skúmať exekučný titul a pri zistení porušenia vyššie uvedených medzinárodných zmlúv a aktov EÚ je povinný predložiť súdu návrh na zastavenie exekúcie pre rozpor s medzinárodnými zmluvami a aktami EÚ o ochrane spotrebiteľa, ak súdny exekútor je orgánom štátnej moci a podľa § 3 Exekučného poriadku je viazaný len Ústavou SR, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy s povinnosťou aktívne a pozitívne sa podieľať na týchto záväzkoch a 3/ či sa má zásada efektívnosti Smernice Rady 93/13/EHS, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 288 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že postup súdneho exekútora od 27. mája 2008 (dátum obdržania návrhu oprávneného na vykonávanie exekúcie) do 2. augusta 2019 (dátum nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia o zastavení exekúcie), t. j. po dobu viac ako 11 rokov odporuje vyššie uvedeným zmluvám a aktom EÚ o ochrane spotrebiteľa, čiže došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora a nezákonnému zásahu do práv žalobcu - spotrebiteľa - úniijných práv o ochrane spotrebiteľa. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštalácie zrušil a vec vrátil súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inšancií nevykazujú žiadnu vadu a žalobca v dovolaní neuvádza žiadne nové skutkové okolnosti a tvrdenia, s ktorými by sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadnym a zrozumiteľným spôsobom nevysporiadal. K návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedla, že takýto návrh nemá oporu v CSP, pričom prejudiciálne konanie je konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Navrhla, aby odvolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietať nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na

predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

14.1. Odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 2 CSP dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Následne sa odvolací súd dôkladne zaoberal podmienkami pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, pričom svoje teoretické východiská oprel o judikatúru najvyšších súdnych autorít (6Mcdo/16/2012). V nadväznosti na to odvolací súd popísal jednotlivé skutkové okolnosti posudzovanej veci, z ktorých mal rovnako ako prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tejto súvislosti poukázal na viacero skutočností, ktoré mali dosvedčovať ním dosiahnutý záver :

A) k argumentácii žalobcu, že súdny exekútor bol povinný predložiť exekučný spis žalobcu za účelom zastavenia veci exekučnému súdu, keďže ako orgán verejnej moci si mal byť vedomý, že exekučný titul je nezákonný a exekúcia je neprípustná, odvolací súd zaujal stanovisko, že vychádzajúc z § 9 ods. 4 ZoZZŠ, pre posúdenie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon možno vychádzať len z výsledkov taxatívne vymedzených v tomto ustanovení a konštatoval, že v predmetnom konaní takýto výsledok požadovaný § 9 ods. 4 ZoZZŠ absentuje. V súvislosti s tým odvolací súd poukázal na priebeh exekučného konania, nakoľko mal za to, že žalobca od doručenia

upovedomenia o začatí exekúcie nevyužil možnosti obrany proti tejto exekúcii a nepodal v zákonnej lehote námietky voči exekúcii. K tvrdeniu žalobcu o nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora, ktoré založil na tom, že exekúcia bola neskôr vyhlásená za neprípustnú a že súdny exekútor bol ako orgán verejnej moci povinný postupovať v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že súdny exekútor postupoval v súlade so zákonom platným v čase vykonávania exekúcie, nakoľko predmetné ustanovenie bolo do exekučného poriadku zaradené až novelou v roku 2010 a vyslovil záver, že súdny exekútor pri vykonávaní exekúcie postupoval v súlade so zákonom a podľa platného Exekučného poriadku, keď po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo žalobcovi doručené 12. augusta 2008, proti ktorému žalobca aj napriek zákonnému poučení nepodal námietky. So zreteľom na tieto skutočnosti odvolací súd vyvodil záver, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej orgánom verejnej moci a to hneď prvú podmienku a to nesprávny úradný postup.

14.2. Odvolací súd napokon v súvislosti s námietkou žalobcu, ktorou spochybnil postup exekútora v exekučnom konaní konštatoval, že skutočnosť, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie ešte nemožno považovať za ústave relevantný zásah do podstaty základného práva na spravodlivý proces, keďže sa jedná o začiatkové štádium exekučného konania, keďže súd predbežne zisťuje či existuje spôsobilý predbežný exekučný titul a zdôraznil, že dôkazom toho, že nejde o nesprávny postup všeobecného súdu je aj skutočnosť, že povinný má k dispozícii prostriedky obrany voči exekúcii, ktoré spočívajú aj v možnosti podania námietok proti exekúcii hneď potom, čo mu je doručené upovedomenie o začatí exekúcie.

14.3. K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že by v priamej príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, ktorá by mala za následok okolnosti, tak ako ich opisoval žalobca. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal v danom prípade, že by došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora k vzniku jednak žalobcových zdravotných problémov, ani problémov v osobnom živote. K tvrdeniam žalobcu, že v dôsledku nezákonne vedenej exekúcie bol nútený odísť do zahraničia a pracovať tam odvolací súd dodal, že tieto tvrdenia nijako bližšie nešpecifikoval a nepredložil žiaden relevantný dôkaz, že postupom súdneho exekútora v predmetnom konaní malo dôjsť k zhoršeniu jeho rodinných, či partnerských vzťahov. Odvolací súd v tomto smere konštatoval, že žalobca v danom prípade nepreukázal, že by vedenie exekučného konania a postup súdneho exekútora predstavoval taký zásah do jeho osobného a pracovného života, ktorý by odôvodnil priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z.

15. K návrhu žalobcu, aby odvolací súd predložil na Súdny dvor EÚ návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke, či práva spotrebiteľa obsiahnuté v Chate základných práv EÚ a Zmluvy o fungovaní EÚ nie sú porušené ustanovením zákona SR o pristúpení intervenienta na stranu štátu, priznaním nároku na náhradu trov subjektom vystupujúcim v tomto konaní na strane žalovaného a či sa dá zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou Rady 93/13/EHS vykladať tak, že súdny exekútor je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie skúmať exekučný titul a pri zistení porušenia medzinárodných zmlúv je povinný predložiť súdu návrh na zastavenie exekúcie odvolací súd poukázal na cieľ prejudiciálneho konania, ktorým je najmä „pomoc“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní vecí, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Odvolací súd vyslovil názor, že prejudiciálne konanie je konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie a z tohto dôvodu žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania považoval za nedôvodný a bezpredmetný a uviedol, že návrh žalobcu nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve fungovaní EÚ.

16. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vo vzťahu k skúmaniu podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej orgánom verejnej moci vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky

náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

18. V danom prípade prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nebola spôsobilá založiť námietka dovolateľa týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci. K tomu vec prejednávajúci senát uvádza, že najvyšší súd stabilne judikuje, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

19. K návrhu dovolateľa, aby dovolací súd predložil na Súdny dvor EÚ prejudiciálne otázky citované v bode 3. uznesenia dovolací súd uvádza, že konanie pred Súdnym dvorom o prejudiciálnej otázke, má povahu osobitného nesporného a medzitýmného konania, v ktorom Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože súdny dvor v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

20. Súd požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke len v prípade ak je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Rozhodnutie o aplikovateľnosti únieového práva (tiež jeho výklade, prípadne jeho platnosti) musí bezprostredne súvisieť so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom, t. j. musí spor determinovať po právnej stránke. Súčasne prejudiciálna otázka nesmie byť zjavne nepodstatná k prebiehajúcemu konaniu, jej možné zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúce konanie. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci

nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva a návrhu účastníka nevyhoví, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá (v takom prípade) procesnú vadu konania ani v zmysle § 420 písm. f) CSP (viď R 61/2013).

21. V danom prípade zo spisu vyplýva, že súdy nižších stupňov nevzťahovali na vec právne normy komunitárneho práva, ktoré by si vyžadovali výklad Súdny dvorom Európskej únie. Žalobcom v podanom dovolaní bližšie špecifikované prejudiciálne otázky neboli pre rozhodnutie v danej veci ani právne relevantné, keď navrhnuté otázky sa týkajú posúdenia súladu konkrétneho rozhodnutia vnútroštátneho súdu s komunitárnym právom a nesmerujú k potrebe jednotného výkladu komunitárneho práva. Nie je preto daný žiadny dôvod, pre ktorý by malo byť vyhovie podanému návrhu žalobcu.

22. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplyva. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.